Snowdon King – Atempus

— Cum stăm cu faza de teraformare?

— Bine, totul pare să fie în conformitate cu planul.

— Exista riscul efectului de seră?

— Cu timpul, dar colonizarea este posibilă.

— Te trimit să te ocupi personal de planetă. Îţi faci o bază pe Lună, de unde vei controla fenomenele.

— Cât crezi că va dura procesul?

— Mii de ani, ai altceva mai bun de făcut?

— Depinde… şi ce obţin de pe urma acestei misiuni?

— Vrei o promovare?

— Da, nu ar fi rău…

— Îţi dau Infernus.

— Planeta aia ostilă? De ce nu-mi dai Eden?

— Atâta timp cât sunt conducătorul sufletelor înaripate, Eden îmi aparţine.

— Şi mie când îmi vine rândul?

— Fiecare conducător al sufletelor are de îndeplinit cerinţele lui Celestus. Ştii câte planete am salvat de sub dominaţia lui Obscuris? Să nu mai vorbesc de Infernus, cât de greu a fost… Aşa cum o vezi tu, ostilă, este un mediu propice pentru sufletele neînaripate. Numai un lider trecut prin muncile celeste poate conduce Eden. Aşadar, tu fiind următorul pe listă, îţi propun misiunea. O accepţi?

— Hm, să zicem, dar nu pot avea până atunci măcar o parte din Eden?

— Pentru ce?

— Refacere. Am nevoie de atâţia eoni pentru a rezista lui Obscuris.

— Te poţi reface pe Lună. Celestus te va înveli în Umbra atunci când Obscuris se va trezi. Te va ocoli şi Soarele îţi va reface eonii.

— Bine. Facă-se voia lui Celestus.

— Însă cu o condiţie. Trebuie să ştiu tot ce se întâmplă acolo. Sufletele neînaripate vor fi în legătură

mentală cu mine prin rugăciune. Tu le vei inocula credinţa, sistemul. Cu cât vei obţine mai mulţi înaripaţi, cu atât vei obţine mai rapid favorurile lui Celestus. Şi astfel vei avea Eden după care eu voi trece liniştit în Atempus. Deci?

— Mi se pare rezonabil.

— Aici ai genomul. După teraformare, Celestus va accelera procesul evoluţiei cu suflul său. Implantezi genomul şi îl laşi să crească. Vor lua naştere neînaripaţii. Toţi vor fi după chipul şi asemănarea noastră. Îi vom numi bărbaţi. Se vor înmulţi prin reproducere cu suflul celest. Vor naşte alţi bărbaţi. Prin rugăciune, viaţa şi apoi moarte, vor deveni înaripaţi. Vor ajunge la Celestus şi vor primi misiuni ca şi noi. Asta e menirea noastră în drumul spre Atempus.

Lucifer găsise că e mult mai avantajos să fie în graţiile lui Obscuris. Noapte de noapte se învăluia în întuneric şi lua lava din Infernus. Apoi plămădea femeia din foc şi pământ. Genomul celest se transformase într-o nouă creatura neînaripată. Lucifer ispiti bărbatul care deveni atras de femeie. În locul credinţei inocula plăcerea. În locul reproducerii cu suflul celest, bărbatul ajunsese să se reproducă cu femeia. Astfel au apărut primii copii ai întunericului, discipolii lui Obscuris, aflaţi în graţia luciferică. Cei înaripaţi deveneau suflete negre care zburau în împărăţia lui Obscuris, marea Gaura Neagră. Cei neînaripaţi aveau coada şi trăiau sub stăpânirea luciferică, în Infernus. Bătălia între Celestus şi Obscuris începuse. Cine va avea Atempus?

Dumnezeu privea îngândurat spre Terra. L-ar fi zdrobit pe Luciferus dar nu putea risca să lase Eden pe mâinile lui Obscuris. Îşi chema cei mai puternici albi înaripaţi şi îi trimise la luptă. Însă pe Terra, înaripaţii nu aveau putere. Deveneau icoane, deveneau statui, deveneau cruci sau biblii. Deveneau morţi pe veci, suflete părăsite de suflul celest. Deveneau eterna nimicnicie.